

kort geding

Scènebeeld van 'Tagfish'. © tl

PODIUM

Berlin

'Tagfish'. Vanavond in Stuk, Leuven. Daarna nog in Turnhout, Kortrijk, Brussel, Mechelen en Antwerpen. (www.berlinberlin.be)

★★★☆☆

Film als theater: dat is sinds 2004 het internationale succesrecept van het duo Berlin. De laatste jaren trokken Bart Baele en Yves Degryse, toen nog versterkt door Caroline Rochlitz, met hun camera naar Jeruzalem, de eskimostad Iqaluit, het ex-goudstadje Bonanza en Moskou... Het waren allemaal steden met karakter en telkens kwamen ze terug met een ongewone filmdocumentaire: eentje op meerdere schermen, eentje verspreid in een landschapsmaquette of zelfs eentje in een heuse circustent.

Naar die uitgesplitste films kijk je als een vlieg naar de wereld: door facetogen. Berlin draait je pupillen alle kanten op. Elke film gaat over en weer tussen roerige stadsbeelden en trage panorama's, tussen stille menselijke activiteit en sprekende koppen.

Tegenover die steden lijkt het Ruhrgebied – waar *Tagfish*, hun vijfde productie, zich afspeelt – maar een banale plek. Het heeft iets sinisters, met al zijn ingeslapen hallen, mijntorens en andere grootse staalconstructies in de schaduw van een ooit stomende kolenindustrie.

Berlin werd erheen gehaald door de Belgische curator Frie Leysen, voor haar zomerfestival Theater der Welt. Ver hoefden Baele en Degryse niet te zoeken naar een universeel thema: het identiteitsverlies van dit immense reconversiegebied, en zijn drang naar een nieuw project.

De titel van *Tagfish* verwijst naar een pokerterm voor risicoloos spel volgens de regeltjes. Centraal op scène staat een ovale tafel, met zeven majestatische stoelen. Het spel dat zich ontplooit, is er een tussen bouwpromotoren en stedelijke overheden die samen dromen van de Creative Village, een cultureel project voor een stuk braakland bij het oude mijnterrein Zollverein.

De technische tover van Berlin is weer verfrissend. De rugleuningen van de stoelen blijken schermen waarop aparte interviews met de betrokkenen te zien zijn. En ineens zitten ze dan samen aan tafel: de bedenker Rempfen, de architect Kraemer, de stedenbouwkundige Best, de onderhandelaar Heyer. In zakelijk Duits of bijna kinderlijk Engels hebben ze het over elkaar, hun plannen en hun ene grote probleem: de financierder Sjeik Yamani heeft nog steeds zijn handtekening niet gezet.

Berlin monteerde hen al wachtend. Op de Sjeik als op Godot. Dat maakt *Tagfish* veel dramatischer dan eerdere Berlin-documentaires.

Tagfish is even grappige als politieke pingpong over schuivende machtsverhoudingen tussen het postindustriële Westen en de oliedollars van het Oosten. We dromen, we wachten. 'De Sjeik zit in China', luidt het laatste bericht. Welkom in een nieuwe wereld.

WOUTER HILLAERT